

— Хе тамъ, край селото, дето сж харманитѣ, има една разрушена кжшурка. Живѣлъ преди много години въ нея нѣкой си Станчо Ябанджията. Самъ-самичъкъ и много беденъ билъ. Съ просия си поминавалъ. Ходѣлъ изъ близкитѣ села и съ изпросеното изхранвалъ себе си и куцото магаре, което го носѣло.

Но не минали много години, и той започналъ да боледува, да гладува, докато единъ день говедарѣтъ, който понѣкога сутринъ го спождалъ, го намѣрилъ вкочаненъ.

Върналъ се на часа въ село говедарѣтъ и обадилъ на кмета. Кметѣтъ изпратилъ баба Вида да го пази, докато го погребатъ, за да го не прескочи котка и вампиряса. Но не зная какъ, въ залисията, говедарѣтъ забравилъ вратата на дѣдо Станчовата кжщичка откренхната. И—когато баба Вида дошла, заварила двата дѣдо Станчови пѣтли, които нѣкоя баячка отъ горнитѣ села му харизала, при него. Кълвѣли коматъ сухъ хлѣбъ до главата му. Като видѣли баба Вида, пѣтлиѣ се уплашили, прехврѣкнали надъ мрѣтвеца и побѣгнали.

Погребали кое-какъ дѣда Станча, но следъ четиридесетъ дни се разчуло, че вампирясалъ и трѣгналъ по село. Вие ще кажете, какъ тѣй вампирясалъ, когато котката не го е прескочила. Така е. Ама пѣтлиѣ, които го прескочили, били излупени отъ яйца, снесени презъ Тодоровата

недѣля. Такива яйца не се насаждатъ, защото пилетата, които се излупятъ отъ тѣхъ, ако прескочатъ мрѣтвець — вампиряса.

И трѣгналъ низъ село вампирѣтъ. Тропалъ по врати и прозорци, влизалъ като хала презъ комини, мачкалъ хора, когато спятъ.

Най-често ходѣлъ у дѣда Хаджия, защото приживѣ, когато дѣдо Станчо се отбивалъ въ кжщата му и подлагалъ ржка, Хаджията го навиквалъ и го изпращалъ безъ нищо.

Много вечери той до смѣртъ мачкалъ Хаджията. А веднажъ баба Хаджийка станала рано да мѣси хлѣбъ. Донесла нощвитѣ и започнала да сѣе брашното. Но изведнажъ нѣщо

